

ARISTOKRAT U LÉKAŘE

Mathilda Nostitzová: Anděl strážný to se mnou neměl lehké

„Chirurgové na Malvazinkách se mi maximálně věnovali, stejně tak sestřičky, takže jsem si ráda dobrovolně prodloužila pobyt v nemocnici o dva dny,“ popisuje své zkušenosti s naším zdravotnictvím hraběnka Mathilda Nostitzová.

Předpokládám, že vaše rodina měla rodinného lékaře.

Bydleli jsme na zámku v Plané u Mariánských Lázní a byli jsme početná rodina – pět dětí, maminka, tatínek, babička, dědeček a dvě otcovy sestry. V takovém počtu bychom se bez rodinného lékaře neobešli. Pamatuji si, že pocházel z Chodové Plané, odkud k nám dojížděl.

Jak to u vás chodilo, když jste stonali?

Mami nikdy nebyla nemocná a my to asi podědili. Jenže jako děti nás každou chvíli stihl nějaký úraz. Já v šesti letech – když jsem šla poprvé do školy – spadla z kočáru s koňmi tak nešťastně, že jsem měla vedle pochroumaných rukou a nohou ještě kolo kočáru v zádech. Kočič byl hluchý, ale viděl to domovník, který mě odvezl k doktorovi. Když jsem šla s guvernantkou za dva týdny na převaz, ještě pořád jsem měla na zádech otisk kola... V devíti letech mi za-

se padl na hlavu strom, pod kterým jsem se za bouřky schovala. Udeřil do něj blesk a rozštěpil ho. Bylo to na začátku srpna, matka byla těhotná, rodit měla každým dnem – chudák si se mnou užila... Takže já kromě anděla strážného potřebovala lékaře pořád. Do třetice jen dodám, že jsem měla devětkrát zlomený kotník...

Na kterého lékaře ráda vzpomínáte?

Provdala jsem se za diplomata a s manželem jsme pobývali na četných zahraničních misích. Tam jsem také potkala mnoho lékařů. Nejraději vzpomínám na japonského zubaře a našeho praktického lékaře v Norsku. Ten mi trpělivě léčil pásový opar, který mě trápil tři měsíce!

Jakou máte zkušenost s českými lékaři?

Jen tu nejlepší – jsou úžasní. Jsem tu doma, a tak i když s manželem trávíme čas v jeho rodinném sídle

v Itálii, jezdím za svými českými odbornými lékaři. Mám v ně velkou důvěru, ať je to gynekolog nebo třeba paní doktorka Fraušová ve Všeobecné fakultní nemocnici na Karlově náměstí. Když jsem si zlomila prst, zjistila jsem, že dokonce existuje nemocnice, kde jsou specialisté na ruce – ve Vysockém nad Jizerou. A dostala se do báječné péče paní doktorky Fialové, která mi později pomohla ještě s pohmožděným palcem.

Vaše operované rameno je asi nejčerstvější zkušeností. Co se vlastně přihodilo a jak jste byla spokojena s péčí?

Hrála jsem na dobročinné akci ve prospěch své nadace Mathilda v pražském Edenu kuželky, zakopla a upadla tak nešťastně, že jsem si zlomila ramenní kloub. Zpočátku se zdálo, že operace nebude nutná, nakonec k ní však muselo dojít. Chirurgové na Malvazinkách v čele s panem primářem Hospodou se mi maximálně věnovali,

Foto: Jiří Mevald

stejně tak sestřičky, takže jsem si ráda dobrovolně „prodloužila“ pobyt v nemocnici o dva dny. Ono s jednou zdravou rukou toho moc nenaděláte, a tak jsem odbornou péči, navíc příjemnou a vstřícnou, velmi uvítala a ocenila.

Máte zkušenost i s očními lékaři?

Oči mi zatím slouží dost dobře, neustále se však pohybuji mezi slabozrakými a nevidomými lidmi, pro které náš Nadační fond Mathilda mimo jiné zajišťuje výchovu a výcvik vodicích psů ve středisku v Jinonicích. Ti odbornou péči potřebují a od nich také vím, že v Česku jsou skvělí očníři.

Markéta Mikšová

Diana Phipps Sternbergová: Lékař by neměl